

ORESTES

Staré řecké báje a pověsti

Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **Uložit do PDF** na boční liště. (Pokud se to nepovede napoprvé, obnovte stránku - např. tlačítkem F5)

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

Smutně trčely k nebi očazené rozvaliny dobytého města Tróje a mezi hromadami suti se ozýval jen křik dravých ptáků, hledajících kořist. Ale na pobřeží bylo živo. Řekové nakládali na lodě truhlice plné vzácných stříbrných a zlatých předmětů a drahocenných rouch a tkanin. Na palubách se tísnily houfy otrokyň. Loď za lodí rozrážela přídí zpěněné vlny a opouštěla cizí břeh.

I vojevůdce Agamemnón, král z Tantalova rodu, vyplul se svými loděmi k domovu. Deset let obléhal s řeckými bojovníky Tróju a po celou tu dlouhou dobu nespátřil svou vlast a královský palác v Mykénách. Blížil se k Řecku a netušil, že se blíží k místu, kde na něho číhá záhuda.

Agamemnónův příbuzný Aigisthos už dávno toužil po mykénském trůnu a hledal příležitost, jak se ho zmocnit. Neodtáhl do trojské války a zůstal v Mykénách. Králova nepřítomnost mu měla otevřít cestu k moci. Radami a lichotkami se vetřel do přízně královny Klytaiméstry, až Klytaiméstra povolila a slíbila mu svou pomoc. Nemohla svému manželu Agamemnónovi zapomenout obětování dcery Ifigenie.

Lstivý Aigisthos rozestavil na pobřeží strážce a řekl jim: „Hlídejte pečlivě mořský obzor. Uvidíte-li v dálce stěžně a plachty Agamemnónova loďstva, zapalte ohně. Kouř mi bude v Mykénách znamením, že se král navrácí.“

Brzy vzplanuly ohně strážců a vyslaly k obloze dým. Aigisthos v Mykénách poznal, že nadchází rozhodná chvíle. Klytaiméstra, včas varována, rychle vyzdobila palác k slavnostnímu uvítání a poručila služkám pokrýt cestu k paláci červenými koberci. Po nich měl vítězný Agamemnón vstoupit do domu. Zpráva o králově návratu se rozletěla městem. Lidé se sbíhali před palác, aby spatřili slavného vojevůdce.

Agamemnón vystoupil z lodi a políbil půdu rodné země. U přístaviště už na něho čekal vůz. Pozdravován zástupy občanů přijel král před mykénský palác. Královna Klytaiméstra mu vyšla s úsměvem vstříc, vítala ho a předstírala radost. Vybídla ho, aby po kobercích slavnostně vstoupil pod střechu svého paláce. Aga-memnón, příjemně překvapen poctami, kterých se mu dostalo, vešel do domu.

„Jsi jistě znavený namáhavou cestou,“ oslovila ho Klytaiméstra, „připravila jsem ti proto koupel.“

Agamemnóna potěšila manželčina starostlivost, poslechl ji a vstoupil do lázně. Jakmile se svlékl a s oděvem odložil zbroj, Aigisthos s Klytaiméstrou se na něho vrhli a ubili ho.

Králův smrtelný výkřik zalehl před palác. Mezi shromážděným lidem vypukl zmatek. Rozváznější radili svolat celé město na pomoc, horkokrevní se chápali mečů a chtěli ihned vtrhnout do domu.

„Zavraždili krále!“ volali jeden přes druhého.

„Aigisthos se chce zmocnit vlády!“ překřikovali se a zaútočili se zbraní v ruce na vchod do paláce.

Ale Aigisthos očekával vzpouru a byl na ni dobře připraven. Jeho ozbrojenci lehko vytlačili špatně ozbrojený dav z nádvoří a zajistili svému pánu vládu. Násilím se Aigisthos zmocnil trůnu a násilím si udržel moc. Usedl na místo mrtvého Agamemnóna a Klytaiméstru si vzal za ženu.

Agamemnón zanechal po sobě synka a dvě dcery. Starší dcera Elektra se obávala o život svého malého bratra Oresta, a poslala ho tajně k příbuznému králi na vychování. Mladší sestra byla mírnější povahy než Elektra a poslouchala matku bez odmlouvání. Elektře však připomínal v paláci každý kout zločin spáchaný na otci a s hrůzou viděla, jak otcova roucha obléká Aigisthos. Neustávala matce vyčítat zlý čin. A matka s ní jednala jako s otrokyní. Nikdo by neřekl, že pohublá dívka v nuzných šatech je dcera krále Agamemnóna. Sloužila v paláci jako služka.

Po sedm let vládl Aigisthos s Klytaiméstrou. Po sedm let se Elektra trápila. V utrpení a žalu ji sílila jen myšlenka na bratra. Věřila, že Orestes jednou pomstí otcovu smrt. A tak mýjely dny a měsíce a roky a Elektra pomalu ztrácela naději.

Ale právě v té době, kdy nejvíc pochybovala o bratrově návratu, prošel mykénskou bránou stařec, kterého ve městě ještě nikdy nikdo neviděl. S ním přišli do města dva neznámí mladíci. Ačkoli jim prach daleké cesty pokrýval opánky, nevyhledávali nikde odpočinku, a vydali se přímo ke královskému paláci. Před palácem se zastavili.

Stařec se obrátil k jednomu z mladíků a řekl:

„Dobře poslouvej, Oreste, co ti povím já, tvůj pěstoun. Nepoznáváš rodné město a občané nepoznávají tebe. A přece stojíš před domem svého slavného otce, krále Agamemnóna. Teď se v něm usadil zpupný Aigisthos, zbabělec s rukama poskvrněnými zločinem. Nadchází chvíle pomsty. Jdi se s Pyladem poklonit památce svého otce a já půjdu do paláce. Připravím vám cestu ke královně, jak jsme si umluvili.“

Orestes a Pylades, jeho věrný druh z dětství, poslechli pěstouna a zamířili nejdříve k Agamemnónovu náhrobku.

Starý pěstoun zastihl v paláci Klytaiméstru. Plísnila Elektru, a když se objevil cizinec, zmlkla.

„Hledám vladaře,“ řekl pěstoun královně, „nesu mu dobrou zprávu.“

„Král Aigisthos není v paláci,“ odpověděla Klytaiméstra, „ale neseš-li mu dobrou zprávu, bude zpráva dobrá i pro mě. Jsem jeho žena.“

„Neznám příjemnější zprávu pro vás,“ usmál se pěstoun, „Orestes je mrtev.“

Jak to uslyšela Elektra, vykřikla zoufale a dala se do pláče. Tolik let se těšila na bratra a teď slyší, že zemřel. Kdo pomstí otcovu smrt? Klytaiméstra stěžej ztlumila úlevné vydychnutí. Sedm let nosila v sobě strach, že Orestes pomstí čin spáchaný na otci. Dnes v noci se jí zdál zlý sen o trestu za nešlechtný skutek. Úzkostí se probudila, čelo vlhké potem. Nadarmo se strachovala. Orestes je mrtev.

„Vypravuj, vypravuj,“ naléhala dychtivě, „jak zemřel ubohý Orestes, jediný syn našeho rodu?“

„Tak často byl vítězem závodů a slavnostních her. Poslední závod mu přinesl záhubu. Zpočátku jsme

mysleli, že i tentokrát zvítězí. Cožpak nebyl Orestes mistr v jízdě na dvoukolých vozech? Vozy rachotily po závodní dráze, kola zdvihala prach a frkající koně měli pysky plné pěny. Orestes jako ostatní závodníci objížděl cílový sloup a tryskem se vracel zase zpátky. Tu se splášili koně jednomu závodníkovi a srazili se se spřežením, které jelo za nimi. Ti zadní nemohli už zadržet své vozy a najížděli v trysku druh do druhu a brzy se na závodišti kupily trosky vozů, jezdců a zvířata v hrozném zmatku a spleti. Jediný Orestes se vyhnul zkáze, rychle pobídl koně, aby naposled objel cílový sloup. Koně vyrazili jako šíp, ale vůz se otřel o sloup, náprava praskla a Orestes vypadl z vozu. Při pádu se zapletl do řemení a uhánějící spřežení ho vláčelo a smýkalo prachem, dokud ho vozkové nevyprostili z řemenů. Tak skončil život Orestes, zkrvaven a usmýkán vlastními koňmi.“

Po těch slovech Elektra vyběhla ze síně, aby se někde o samotě vyplakala.

Klytáiméstra zářila radostí. Pozvala dobrého posla ke stolu a poručila mu donést jídlo a pití. Pěstoun přijal pozvání:

„Rád počkám na krále a zopakuji mu tu zprávu. Nebude dlouho trvat a dva mladí muži sem přinesou urnu s Orestovým popelem.“

Královna sama pobízela hosta, aby si bral z plných mís, a vyptávala se znovu a znovu. S každým slovem cizince v ní vzrůstal pocit bezpečí a klidu.

Elektra zatím v osamělém koutě paláce rozvažovala, nemá-li také zemřít, když zemřel bratr. Snad by mohla sama pomstu vykonat, jen kdyby její slabá ruka dovedla pozvednout meč. Ve smutných úvahách ji překvapila mladší sestra. Vpadla k ní se smíchem jako šťastný sluneční paprsek.

„Elektro,“ volala na sestru, „byla jsem u náhrobku našeho otce a víš, že jej někdo ověncil? A na náhrobku ležela ustrížená kadeř. Měla barvu jako tvé vlasy. Jistě ji tam nepoložil nikdo jiný než Orestes. Kdo jiný by tam mohl obětovat kadeř. Mám takovou radost, sestřičko. Dnes se jistě sejdeme s bratrem a ty se přestaneš trápit.“

Elektra zmatena poslouchala, co sestra povídá. Má věřit jí, anebo cizinci?

A čím kadeř by se mohla objevit na otcově hrobě? Nová naděje jí dodala síly. Je-li Orestes ve městě, blíží se chvíle odplaty. Proto Elektra neděsila mladší sestru zprávou cizího posla. Rozechvěna vyšla před palác, nespátří-li Oresta.

Orestes právě přicházel s Pyladem k otcovskému domu. Elektra spatřila dvojici mladých mužů, ale bratra po tak dlouhém odloučení nepoznala. Ani Orestes nepoznal sestru v chatrných šatech a oslovil ji jako služebnou:

„Jdi a doved' nás ke své královně. Oznam jí, že přinášíme urnu s Orestovým popelem.“

Teď teprve si Elektra všimla nádoby, kterou Orestes držel v rukou, a oči jí přetekly slzami. Objala něžně popelnici, jako by objímala živého bratra, a zanaříkala:

„Tak je to pravda. Bratr se mi vrací, ale je němý, proměnil se v popel. Proč jsem raději místo něho nezemřela já? Je mrtev silný Orestes a žije slabá Elektra. To bude radost v paláci! Vrahové mohou klidně spát a já se žalem udusím.“

Orestes poznal sestru a nemohl se už déle přetvařovat tváří v tvář její bolesti. Přemožen soucitem pošeptal Elektře:

„Neobjímej tu popelnici, není v ní popel Orestův.“

„Není?“ vzhlédla Elektra překvapeně na Oresta. „A kde je tedy pohřben?“

„Nikde, protože živé není zvykem pohřbívat.“

„Orestes žije?“ nedůvěřivě si Elektra prohlížela cizince.

A Orestes jí ukázal svou ruku s prstenem, který od ní dostal, když ho posílala tajně z domova. Elektra se zadívala Orestovi pozorně do tváře a poznala, že před ní stojí bratr. Zmocnila se jí divoká radost a rozkřikla se:

„Orestes žije, žije!“

Opatrný pěstoun uslyšel v paláci křik a vyběhl ven. Elektřiny výkřiky urychlily provedení plánu.

„Pospěš si, Oreste, teď nadešla tvá chvíle,“ zavolal na Oresta. Orestes vytasil meč a vrhl se do paláce. V patách za ním běžela Elektra.

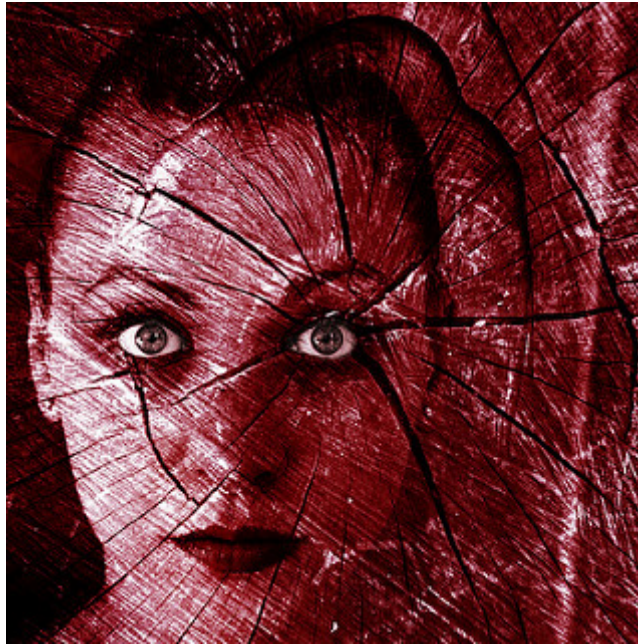
Klytaiméstra stála v síni jako vytesaná z mramoru. Slyšela pokřik, a když se objevil Orestes s mečem a za ním Elektra, pochopila, že do paláce vstoupil její syn jako mstitel otcovy smrti.

Před matkou se Orestes zarazil. Ale pěstoun a Elektra v něm roznítily znovu krutou nenávisť a touhu pomstít otce. Orestes pozvedl meč a zabil Klytaiméstru.

Ještě stál Orestes s mečem v ruce, omámený hrozným činem, tu vběhl do síně Aigisthos. Uslyšel venku od služebníků radostnou zprávu, že Orestes je mrtev, a pospíchal, aby se dověděl o jeho záhubě z úst posla. Místo mrtvého Oresta spatřil mrtvou Klytaiméstru a vzápětí padl na zem vedle ní proboden Orestovým mečem.

Sotva se mykénský lid dověděl, že se Orestes vrátil a pomstil Agamemnónovu smrt, proudily před palác zástupy. Toužily pozdravit syna hrdinného krále.

Ve vratech paláce se potácel muž. Nevšímal si zástupů na nádvoří, mával pažemi a bránil se neviditelným přízrakům. Vrávorající muž byl Orestes. Sotva dokončil dílo pomsty, slétly se k němu bohyně Erinye, pronásledující pachatele krvavých činů. Okřídlené Erinye s vlajícím černým rouchem a se zmijemi ve vlasech kroužily kolem jeho hlavy, zpívaly mu strašnou píseň o vraždě matky a z očí jim kanula krev.

Lid hrůzou oněměl při pohledu na nešťastného Oresta. Erinye ho vyšívaly z paláce a pronásledovaly z místa na místo. Opustil Mykény a bloudil po krajině, odešel z krajiny a bloudil po světě. Všude ho doprovázela strašná píseň Erinyí a naplňovala ho zoufalstvím.

Věrný přítel Pylades mu byl druhem na těžké pouti. Spolu došli až do Delf. Ve slavné věštírně se zeptali na radu, jak zmírnit Orestovu trýzeň, jak zahnat kruté Erinye.

Věštba pravila:

„Jdi do Tauridy a přines odtamtud sochu Artemidy, která tam spadla z nebe.“

Orestes poslechl věštbu a vydal se s Pyladem do té daleké země. V Tauridě vládl zlý král. Cizince chycené na svém území dával obětovat bohyni Artemidě. Orestes i Pylades věděli, jaký osud je očekává, budou-li zajati, proto se přes den skrývali a putovali cizím královstvím jen v noci. Skryti noční tmou, se chystali odnést sochu. Přiblížili se šťastně k chrámu, ale neopatrným hřmotem probudili blízké strážce. Strážci je zajali a uvěznili a zrána je předvedli svému králi. Král nemilosrdně poručil vetřelce obětovat Artemidě.

Ihned odvěkli spoutané muže k obětnímu oltáři. Donutili je pokleknout s obnaženou šíjí a kněžka bohyně Artemidy se k nim přiblížila s ostrým mečem. V té chvíli vzpomněl Orestes na svou sestru Ifigenii, obětovanou kdysi také bohyni Artemidě. Loučil se s životem s jejím jménem na rtech: „Ifigenie.“

Kněžka zaslechla jméno a meč jí poklesl. Obrátila se ke králi:

„Králi, zlá znamení mi přikazují, abych oběť odložila. Zatím ať strážce odvedou cizince do vězení. Zítra Artemis jistě přijme tvou oběť.“

Král nerad svolil, nechtěl však odporovat bohyni, která k němu hovořila ústy kněžky.

Orestes s Pyladem vstali od oltáře. Artemidina kněžka k nim přistoupila a tiše se zeptala Oresta:

„Odkud znáš to jméno?“

„Ifigenie byla moje sestra,“ řekl Orestes, „a zemřela tak, jak my zítra zemřeme.“

Kněžka přemohla touhu Oresta obejmout a vzrušeně zašeptala: „Já jsem tvoje sestra Ifigenie. Bohyně mě tehdy od oltáře zanesla v oblaku sem a řadu let jí tu sloužím jako kněžka. Neboj se, bratře, zachráním vás.“

Té noci svítily hvězdy na cestu třem uprchlíkům. Orestes, Pylades a Ifigenie prchali z Tauridy a odnášeli s sebou sochu bohyně Artemidy, aby Orestova duše našla klid.

Ale ještě dlouho zněla truchlivá píseň Erinyí Orestovi nad hlavou, dlouho mu zpívaly smutně o jeho činu. Až Pallas Athéna se smílovala nad nešťastným Orestem a sama rozhodla o skončení trestu. Erinye odletěly a Orestes nastoupil na mykénský trůn.

Píseň Erinyí už nezněla, ale kdo ji jednou uslyšel, může na ni zcela zapomenout?

From:
<https://cesty.in/> - Cestovatelské stránky

Permanent link:
<https://cesty.in/orestes>

Last update: **2021/09/23 16:52**

